

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma:	1.Kf.700.262/2023/4.
A felperes:	Felperes (felperesi lakcím1, tartózkodási hely: felperesi lakcím2)
A felperes képviselője:	Független Rendőr Szakszervezet (eljáró kamarai jogtanácsos: dr. Tordai Gábor) (felperesi képviselő címe)
Az alperes:	Borsod-Abaúj-Zemplén Vármegyei Rendőr- főkapitányság (alperesi cím)
Az alperes képviselője:	dr. Gál Mária Ildikó kamarai jogtanácsos
A per tárgya:	megbízási díjjal kapcsolatos közszolgálati jogviszonyból származó közigazgatási jogvita elbírálása
A fellebbezést benyújtó fél:	alperes (19. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat:	Miskolci Törvényszék 8.K.701.311/2022/18. számú ítélete

Í t é l e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 20.000 (húszezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes a 2019. december 1. napjától 2021. február 28. napjáig tartó időszakban (a továbbiakban: perbeli időszak) az alperes hivatásos állományának tagjaként a igazgatóság1 osztály1 helység1 alosztály1 állományában helyszínelő és balesetvizsgáló beosztásban teljesített szolgálatot. Munkaköri leírás szerinti feladata az alosztály illetékességi területén a közlekedési balesetek helyszínén szükséges intézkedések megtétele, előkészítő eljárások lefolytatása, az illetékességi terület közlekedési, rendészeti, bűnmegelőzési szempontból történő felügyelete, a közlekedés rendjének biztosítása, a normasértőkkel szembeni intézkedés foganatosítása. A perbeli időszakban a kinevezése szerinti beosztásába nem tartozóan rendszeresen látott el ellentételezés nélkül egyéb feladatokat [járőrszolgálat, a Tevékenység Irányítási Központ (a továbbiakban: TIK) általi küldések teljesítése, VÉDA sebességellenőrzéses akciók keretében közigazgatási bírságok kiszabása, valamint más rendőrkapitányságok területén helyszínelési feladatok ellátása], az emiatt benyújtott szolgálati panaszát az alperes vezetője elutasította.

A felperes keresete, az alperes védirata

[2] A felperes pontosított keresetében a perbeli időszakot érintően ellátott többletfeladatokért 579.750 forint megbízási díj és annak késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Keresetét a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontjaira, (5)-(6) bekezdéseire, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015. BMr.) 10. § (2) bekezdésére, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015. BMr.) 35. § (6) bekezdésére, valamint a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályairól szóló 60/2010. (OT 34.) ORFK utasításra (a továbbiakban: ORFK utasítás) alapította. A megbízási díj havi mértékét a rendvédelmi illetményalap 100 %-ában határozta meg az ellátott többletfeladatok nagyságára és a megbízással járó többletterhekre figyelemmel. A hivatkozott szolgálati feladatok ellátásáról tételes kimutatást csatolt.

[3] Az alperes védiratában a kereset elutasítását kérte, annak jogalapját és összecszerúségét is vitatta.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[4] Az elsőfokú bíróság ítéletével a kereseti kérelem szerinti 579.750 forint megbízási díj, valamint annak 2020. július 16. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamata megfizetésére kötelezte az alperest. Döntését a Hszt. 2. § 4., 24., 25., 28., 31. pontjaiban, 44. § (1) bekezdésében, 45. § (1)-(3) bekezdéseiben, 71. § (1)-(6) bekezdéseiben, a belügyminiszter irányítása alatt álló rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015. BMr.) 2. számú mellékletében, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésében, a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésében, az ORFK utasítás 2. pont m) alpontjában, 14-16. pontjaiban, a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendelet (a továbbiakban: IRMr.) 1. számú melléklet 4.5 pontjában foglaltakra alapította.

[5] A csatolt okiratok, valamint tanú1 és tanú2 tanúvallomása alapján megállapította, hogy a felperesnek az helység1 alosztály1 illetékességi területi hatályán belül kellett a szolgálati feladatait ellátnia. A felperes szolgálati helyeként a Hszt. 2. § 24. pontja és az IRMr. 1. számú melléklet 4.5 pontja összevetése, továbbá a tanúk egybehangzó nyilatkozatai alapján az M3-M30 autópálya meghatározott szakaszait nevesítette.

[6] Rögzítette, hogy a perbeli időszakban a felperes a kinevezése szerinti beosztása mellett havonta átlagosan a 12-14 szolgálata 70%-ában általános járőrtevékenységet is ellátott, ezen belül benzinkutak, pihenőhelyek, gépjárművezetés közbeni mobiltelefon, biztonsági öv, gyermekülés használat ellenőrzését végezte. Minden szolgálatában sebességellenőrzési, intézkedési feladatokat látott el; továbbá TIK küldéseket fogantatosított és – helyi elrendelésű – fokozott ellenőrzési feladatok ellátásában vett részt. A munkaköri leírásban megjelölt közlekedésrendészeti feladatok azonban nem adtak felhatalmazást az alperesnek arra, hogy sebességmérési, forgalomellenőrzési feladatokat, továbbá közlekedésrendészeti járőri feladatokat is végeztessen a felperessel. Az ORFK utasítás a felperes esetében egyértelműen meghatározta az ellátandó feladatok körét, amelyet az alperes korlátlanul nem bővíthet. A töretlen bírói gyakorlat szerint a rendvédelmi szerv szabadon csak egy adott beosztáson belül határozhatja meg a hivatásos munkaköri feladatait, a felperes azonban a perrel érintett időszakban nem csak a kinevezése szerinti szolgálati beosztásához tartozó feladatokat végezte, hanem egyéb feladatokat is ellátott, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen. A Kúria számos döntésére hivatkozással rámutatott arra, hogy a hivatásos szolgálati jogviszonyban a munkáltató (TIK ügyeletvezető) utasítási joga nem korlátlan, csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendelt, amely a beosztás keretei közé tartozik, a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség. Az alperes csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon az ellátandó feladatokat, a munkaköri leírásba egyértelműen más munkakörbe tartozó feladatok jogszerűen nem építhetők be.

[7] A felperes esetében a munkaköri leírása ellenére nem lehet a kinevezése szerinti helyszínelő és balesetvizsgáló beosztása részének tekinteni a sebességellenőrzést, a szabályszegőkkel szembeni szankcionálást (bírságolást), a forgalomellenőrző feladatok akciók keretében való ellátását, illetve a járőrszolgálatot. A Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint a felperest megbízási díj illetheti meg, ha nem a kinevezési beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként. Ezzel összefüggésben pedig nem azon van a hangsúly, hogy a többletfeladat okozott-e többletterhelést, hanem azon, hogy a feladat a kinevezés szerinti beosztáshoz tartozónak tekinthető-e. Amennyiben a rendszeresen elvégzett további tevékenység nem tartozik az adott szolgálati beosztáshoz, az mindenképpen többletfeladatnak minősül. Az ORFK utasítás 2. pontjának m) alpontja kimerítően tartalmazza a baleseti helyszínelő feladatait, ezek közé nem tartoznak a sebességellenőrzés és az ehhez kapcsolódó

közigazgatási bírságolás, forgalomellenőrző feladatok akciók keretében, illetve járőrszolgálat. Az egységes bírói gyakorlat szerint a munkaköri leírások kiegészítésével a más beosztáshoz kapcsolódó feladatok nem lesznek a felperes munkakörébe tartozók. Ha a hivatásos állomány szolgálati viszonyban álló tagja hosszabb időszakon át rendszeresen, beosztásához nem tartozó feladatkört lát el, az többletszolgálatnak minősül, amelyért ellentételezésre jogosult.

[8] A lefolytatott bizonyítási eljárás adataiból – a ténylegesen két alkalommal más rendőrkapitányságok illetékességi területén végzett helyszínelői tevékenység kivételével – megállapította, hogy a felperes a rendszeresen ellátott többletfeladatai alapján a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja és (5) bekezdése alapján díjazásra jogosult. A csatolt állománytáblára és a tanúk nyilatkozatára figyelemmel a díjazásra való jogosultságot a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti jogalap tekintetében is igazoltnak értékelte.

[9] A megbízási díj mértékét a keresetben megjelöltek szerint alaposnak, a felek által elfogadott kimutatás szerint a teljesített többletfeladatokkal arányban állónak találta.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[10] Az alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte. Jogszabálysértésként a Hszt. 45. §-ára, 71. § (1)-(6) bekezdéseire, a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésére, a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletére, az ORFK utasítás 2. pont m) alpontjára hivatkozott.

[11] Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást és a per elbírálása szempontjából irányadó jogszabályi rendelkezéseket helyesen állapította meg, azonban azokból téves következtetésekre jutott. Jogszabálysértő módon határozta meg az ítélet [52] bekezdésében a felperes szolgálati helyét az ügyi igazgatásról szóló 26/2021. (VI. 28.) ITM rendelet (a továbbiakban: ITMr.) 8.§ (1) bekezdés a) pontjára tekintettel. A [62] bekezdésben a hivatkozásai figyelmen kívül hagyásával, jogszabálysértő módon állapította meg, hogy a felperes az ORFK utasításban felsoroltakon kívül eső feladatok ellátásával a beosztásába nem tartozó, a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja szerint megbízási díjra jogosító többletfeladatokat látott el. Az ORFK utasítás ugyanis a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett bűncselekmények esetén követendő rendőri eljárás szabályait és nem a helyszínelő beosztást betöltő hivatásos állományú személyek munkaköri feladatait tartalmazza. A hivatkozott norma 2. pont m) alpontjában egyértelműen szerepel, hogy az utasítás alkalmazásában helyszínelő alatt helyszínelő, helyszínelő és balesetvizsgáló, technikus beosztást betöltő, illetve vizsgáló beosztásba kinevezett vagy ilyen beosztásból fakadó feladatokra átrendelt személyt is érteni kell, az tehát nem csak a helyszínelő beosztást betöltő személyek feladatait tartalmazza; a helyszínelő beosztásba tartozó feladatok közül kizárólag a közlekedési balesetek és a közlekedés körében elkövetett bűncselekményekkel kapcsolatos feladatokat taglalja. Mindezekre figyelemmel jogszabálysértő módon állapította meg a törvényszék, hogy a felperes vonatkozásában az ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét.

[12] Az ítélet [71]-[73] bekezdéseiben az összecszerűség mérlegelése körében az elsőfokú bíróság a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésébe, illetve a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésébe ütközően állapította meg, hogy a felperes többletfeladatokat látott el, amelyre figyelemmel a rendvédelmi illetményalap 100%-áig terjedő mértékű többletdíjazásra jogosult. Már a jogalap tekintetében sem vette figyelembe azt a tényt, hogy a helyszínelési feladatok a felperes munkaidejének kb. 10%-át teszik ki, és ehhez képest felperes a teljes illetményét

megkapja, a fennmaradó munkaidőt pedig a törvényszék által más beosztásba tartozónak minősített feladatok ellátásával tölti ki, ez azonban nem tekinthető olyan többletterhelésnek, amely a hivatkozott jogszabályhelyek szerinti követelményszintet eléri. Amennyiben a kereset jogalapja megáll, abban az esetben sem haladhatja meg a megbízási díj összege a Hszt. 71. § (5) bekezdésében meghatározott minimum mértéket, a rendvédelmi illetményalap 50%-át.

[13] Észrevételezte, hogy az ítélet [25] bekezdése nincs összhangban a rendelkező résszel.

[14] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Kiemelte, hogy az alperes iratellenes állításával ellentétben a helyszínelési feladatai a munkaidejének 30%-át tették ki a 14. sorszámú jegyzőkönyv 4 oldalán rögzített tanúvallomás alapján.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[15] A fellebbezés nem alapos.

[16] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 108. § (1) bekezdése alapján a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló peradatok alapján túlnyomórészt helyesen rögzítette, az abból levont jogi következtetése és érdemi döntése helytálló; azzal az ítéltábla egyetértett. A fellebbezésben foglaltakkal összefüggésben a következőket emeli ki.

[17] Elsőként rámutat az ítéltábla arra, hogy az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét megalapozottnak találta, amelyre figyelemmel az alperest a pontosított kereseti kérelemmel egyezően marasztalta. Határozata indokolási részében részletesen levezette és kifejtette a döntését alátámasztó jogi álláspontját. Önmagában az a nyilvánvaló elírás, miszerint az indokolási rész [25] bekezdésében tévesen az szerepel, hogy a kereset „nem” megalapozott, az ítélet jogszerűtlenségét nem eredményezte, a hiba az ügy érdemére nem hatott ki.

[18] Az alperes fellebbezési érvelésével az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításainak felülbírálatát kérte. A jogalap tekintetében megsértett jogszabályhelyként a Hszt. 71. § (1) bekezdését is megjelölte, amelyen belül az a) pontra vonatkozó részletes érvelést ugyan nem adott elő, azonban e körben az ítéltábla az alábbiakra mutat rá. A Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetkör vizsgálata legfeljebb annak az alperes által sem vitatott és ezen jogalap megállapításához nem elegendő ténynek a megállapítását tette lehetővé, hogy az helységi alosztályon a perbeli időszak, illetve annak egy részében egy járőrvezetői státusz betöltetlen

volt, illetve egy járőrvezető a szolgálat ellátásban tartósan akadályozott volt; az ezt meghaladóan tett tényállás megállapítás olyan, az alperes működési körébe tartozó, munkaszervezéssel kapcsolatos kérdés, mely túlterjeszkedett a per tárgyán. Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítélete tényállásából a [24] bekezdés második mondata alatt szereplő megállapítást és az indokolásban ezzel kapcsolatosan a [68]-[69] bekezdésekben található megállapításokat mellőzte; mert a felperes által ellátottként hivatkozott ideiglenesen megüresedett vagy betöltetlen szolgálati beosztások nem kerültek konkretizálásra és valamennyi felperesi többletfeladathoz hozzárendelésre, így a státuszok huzamos betöltetlenségéből nem következik okszerűen, további bizonyítási eljárás lefolytatása nélkül a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak fennállása. Figyelemmel ugyanakkor arra, hogy a törvényszék a megbízási díj jogalapja körében a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjára is alapította döntését, amikor a huzamosabb időn át, nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen ellátott, a felperes szolgálati beosztásába nem tartozó járőri és egyéb feladatokat hangsúlyozta, így az a körülmény, hogy emellett a Hszt. 71. § (1) bekezdés a) pontja szerinti esetköröket kellő mélységben nem vizsgálta, és e körben téves következtetésre jutott, nem hatott ki az ügy érdemére.

[19] Az elsőfokú ítélet anyagi jogi megállapításai tekintetében a jogvita a felek eltérő jogértelmezéséből fakadt, amely jogértelmezést a Kúria már elvégezte. Az elsőfokú bíróságnak a megbízási díjra való jogosultság kapcsán azt kellett vizsgálnia, hogy a felperes által ellátott feladatok a kinevezése szerinti beosztásába tartoztak-e vagy sem.

[20] A munkaköri leírás kijelöli azoknak a feladatoknak a körét, amelyeket a munkavállaló külön utasítás nélkül is általában végezni köteles a jogviszonya fennállása alatt. A munkakörre vonatkozó előírások azonban csak bizonyos mélységig rögzítik a munkavégzés kereteit. A munkavállaló általános munkavégzési kötelezettségét konkrét tartalommal a munkáltató utasításai töltik meg; ez azonban csak akkor szabályszerű, ha az utasítás a munkakör kereteit nem lépi túl. Amennyiben jogi norma, így a felperes vonatkozásában az ORFK utasítás egyértelműen, kógens módon meghatározza az ellátandó feladatok körét, a munkaköri leírás elkészítésekor a munkáltatónak ahhoz kell igazodnia, az abban foglaltak korlátlanul nem bővíthetők. A végzett többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4.). Mindezekre tekintettel alaptalanul érvelt az alperes a fellebbezésében azzal, hogy az ORFK utasítás kógens rendelkezései nem irányadók.

[21] A munkáltató esetenként valóban utasíthatja a felperest a beosztásához tartozó feladatok mellett más feladatok elvégzésére is, azonban azzal nem sértheti a beosztását és a beosztástól eltérő feladat tartós ellátása következtében a díjazásra (ellenszolgáltatásra) való jogosultságát. A munkáltató egyoldalú utasítási jogával csak az állománytáblában rendszeresített beosztáson belül határozhatja meg azokat a ténylegesen ellátandó feladatokat, amelyeket a hivatásos állomány tagja köteles ellátni. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, jogellenesnek számít az a gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak ellátását (Mfv.I.10.751/2016/4., Mfv.II.10.516/2017/4., Kf.VII.39.247/2020/4., Kf.VII.39.389/2021/4.).

[22] Az irányadó bírói gyakorlatból az következik, hogy a felperes beosztásához igazodóan kell meghatározni a ténylegesen végzett feladatokat, és az nem fedhet le több másik beosztást. E nélkül teljesen kiüresedne a besorolásra, az illetményre és a megbízásra vonatkozó szabályozás. Az alperes tehát szabadon csak egy adott beosztáson (munkakörön) belül határozhatja meg a felperesi munkaköri feladatokat, a jogszabály által szabályozott besoroláshoz és illetményhez kötve van (Mfv.II.10.179/2011/4.).

[23] Alaptalanul érvelt tehát az alperes azzal, hogy a felperes baleseti helyszínelői beosztáson kívüli feladatok teljesítésével a munkakörébe tartozó és többletfeladatnak nem minősülő tevékenységet látott el. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a felperes által a perrel érintett időszakban a munkáltató egyoldalú utasítása alapján végzett – a feladatkimutatásban tételesen megjelölt – feladatok nem a kinevezése szerinti beosztásához tartoztak. A Kúria korábbi határozataiban (Kf.VII.37.642/2020/5., Kf.VII.39.525/2021/3.) leszögezte, hogy a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjában meghatározott kritériumok konjunktívak, amelyből következően a felperest megbízási díj illeti meg, amennyiben rendszeresen nem a beosztásához tartozó feladatkört lát el többletfeladatként, ahogyan ez a perbeli esetben megvalósult.

[24] A másodfokú bíróság kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján a szolgálati beosztáson kívüli tevékenység bír jelentőséggel. Ahogyan arra az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott, a hivatásos állomány tagjának a szolgálatteljesítése során a munkaköri leírásban rögzített és a munkáltató rendelkezése alapján a beosztáshoz tartozó, illetve a munkaköri leírásban konkrétan nem nevesített feladatokat is végre kell hajtania, a beosztáshoz nem tartozó feladatkör ellátása azonban többletszolgálatnak minősül, amelynek elvégzéséért – amennyiben az az adott szolgálati beosztáshoz nem tartozó rendszeresen elvégzett további tevékenység – a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásra jogosult (Mfv.II.10.304/2017/15., BH2018. 259., Mfv.I.10.751/2016/4.). A munkáltató utasítási joga az alperesi állásponttal szemben nem korlátlan, ezért csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendeltén, amely annak keretei közé tartozik. Egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós ellátása – nem tekinthető az adott munkakör részének (Kfv.VII.37.193/2020/8., Kf.VII.39.246/2020/4., Kf.VIII.39.804/2021/4.).

[25] Az alperesi érveléssel ellentétben az ítéltábla osztotta az elsőfokú bíróság által a felperes szolgálati helye körében megállapítottakat is, megjegyezve, hogy a felhívott ITMr. a perbeli időszakot követően, 2021. július 1. napján lépett hatályba, ezért még az esetleges relevanciája esetén sem lehetne irányadó.

[26] A fenti alapvetésnek megfelelően az elsőfokú bíróság a feltárt tényállás alapján okszerűen vonta le azt a következtetést, hogy a felperes visszatérő, rendszeresen jelentkező,

beosztásába nem tartozó többletfeladatokat végzett, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát megalapozták.

[27] Mindezekre figyelemmel az alperes a jogalap körében tévesen hivatkozott a Hszt. 45. §-ának, 71. § (1)-(6) bekezdéseinek, valamint a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésének és a 30/2015. BMr. 2. számú mellékletének megsértésére. A megbízási díjra való jogosultság elsőfokú ítéletben történt megállapítása – az alperes álláspontjával szemben – az irányadó jogszabályi rendelkezések helyes értelmezésén és alkalmazásán alapult. Az ORFK utasítás jogszabálynak nem minősül, így az annak megsértésére történt hivatkozás a Kp. 100. § (2) bekezdés b) pontjára figyelemmel szintén nem vezethetett eredményre.

[28] Az irányadó ítélkezési gyakorlat szerint a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozó kérdés, hogy az eredeti munkakör mellett ellátott többletfeladatokra tekintettel a megbízási díjat milyen mértékben határozza meg (Kf.VII.37.780/2020/5.). Az alperes nem állapított meg és nem fizetett megbízási díjat a felperesnek, ezért azt a bíróság mérlegelési jogkörében határozhatta meg. Az elsőfokú bíróság a rendvédelmi illetményalap 100%-ában történő meghatározással a megbízási díj mértékére vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket nem sértette meg, a mérlegelés törvényben biztosított kereteit nem lépte túl. Az alperes fellebbezésében a mérlegeléssel megállapított százalékos mérték eltúlzottságát kizárólag a 31/2015. BMr. 35. § (6) bekezdésének és a 33/2015. BMr. 10. § (2) bekezdésének sérelmére hivatkozással állította. Az alperes az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységének vitatása körében eljárási jogszabálysértésre nem hivatkozott, mely okból az anyagi jogszabályhelyekben foglalt szempontok általa helyesnek tartott értékelése a másodfokú eljárás keretei között a fellebbezés hiányossága folytán – megsértett eljárási jogszabályi rendelkezésre hivatkozás nélkül – nem volt összevethető az elsőfokú bíróság mérlegelésével. A jogsértő ítéleti mérlegelés tényének alperes általi, eljárási jogszabálysértés megjelölése hiányában történő kategorikus állítása ezért az elsőfokú bíróság ítéletét (mérlegelését) jogszerűtlenné nem tehetette.

[29] A fent kifejtettekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése értelmében helybenhagyta.

[30] A másodfokú bíróság a Kp. 99. § (3) bekezdése értelmében a 35. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes másodfokú eljárásban felmerült perköltségének megfizetésére, amelynek mértékét a Pp. 81. § (1)-(2) bekezdéseire, 82. § (3) bekezdésére, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 4. § (1) és 3. § (2), (5)-(6) bekezdéseire figyelemmel állapította meg. Ennek során a felperes által felszámított költség összegét a pertárgy értékére, az ügy bonyolultságára, a felperes által benyújtott fellebbezési ellenkérelem elkészítésének munka- és időigényére, valamint a tárgyaláson kívüli elbírálásra tekintettel a felszámított összeggel arányban állónak ítélte.

[31] Az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (a továbbiakban: Itv.) 39. § (1) bekezdésében és 46. § (1) bekezdésében meghatározott mértékű fellebbezési illeték az alperes Itv. 5. § (1) bekezdés c) pontjában biztosított teljes személyes illetékmentessége folytán a Pp. 102. § (1) és (6) bekezdései értelmében az állam terhén marad.

[32] A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó 77. §-a értelmében tárgyaláson kívül bírálta el.

[33] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdése zárja ki.

Záró rész

Budapest, 2024. március 20.

dr. Antal Regina s.k.
a tanács elnöke

dr. Bíró Péter s.k.
előadó bíró

dr. Koós Szabolcs s.k.
bíró